

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 557/2016-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 110/2008, za účasti Okresného súdu Prešov, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 110/2008 p o r u š e n é b o l i .

2. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré mu je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Prešov je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Michala Feciľaka, Jesenná 8, Prešov, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 110/2008 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom napadnutého konania vedeného okresným súdom v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa žalobou doručenou okresnému súdu 30. januára 2007 domáhal proti žalovanému zaplata sumy 4 703 Sk (156,11 €) s príslušenstvom z titulu nezaplata faktúry po splatnosti, a to za vykonané práce a dodaný materiál.

Okresný súd platobným rozkazom sp. zn. 18 Rob 48/2007 zo 16. novembra 2007 (ďalej len „platobný rozkaz“) návrhu sťažovateľa v celom rozsahu vyhovel. Proti platobnému rozkazu zo 16. novembra 2007 podal žalovaný odpor, na základe čoho okresný súd následne nariadil vo veci pojednávanie na 30. október 2008, ktoré bolo odročené na

neurčito na účely vykonania ohliadky na mieste samom. Keďže zákonný sudca vo veci od 30. októbra 2008 nevykonal žiadny procesný úkon, sťažovateľ podal predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní. Dňa 2. novembra 2015 bola sťažovateľovi doručená odpoveď predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 22105/2015 z 27. októbra 2015, v ktorej sa okrem iného uvádza: *„Podľa vyjadrenia zákonného sudcu k skoršiemu termínu obhliadky nedošlo z dôvodu administratívneho pochybenia, kedy spis 21 Cb 110/2008, bol nedopatrením založený do iného spisu už právoplatne rozhodnutého.“*

Podľa sťažovateľa došlo doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

K právnej a faktickej zložitosti veci, ktorá je predmetom napadnutého konania, sťažovateľ uvádza, že ide o štandardnú obchodnoprávnu vec (zaplatenie neuhradenej faktúry po splatnosti), ktorá patrí do bežnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov, pričom nevykazuje ani prvky mimoriadnej faktickej zložitosti. Sťažovateľ ďalej uvádza, že *„ani jeho správanie a ani správanie sa žalovaného nemalo vplyv na prieťahy v konaní, keďže sťažovateľ vo veci predložil všetky dôkazy k rozhodnutiu vo veci a na jediné vytýčené pojednávanie (dňa 30. 10. 2008) sa riadne dostavil aj s jeho právnym zástupcom“*.

Vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ zdôrazňuje, že za *„6 rokov, 11 mesiacov a 18 dní... nevykonal žiaden úkon a úkon, ktorý dňa 12. 10. 2015 vykonal, bol vykonaný až po podaní sťažnosti sťažovateľa na prieťahy v konaní. Pričom na nekonanie zo strany samosudcu nebol žiadny objektívny dôvod (napr. dlhodobá PN a pod.).“*

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Okresný súd Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 110/2008 porušil základné právo [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných

prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Okresnému súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cb 110/2008 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,- EUR..., ktoré je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť mu do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Sťažovateľ si uplatňuje nárok na náhradu trov konania a právneho zastúpenia voči porušovateľovi v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi upravujúcimi platenie a náhradu trov konania, a to trovy právneho zastúpenia vo výške 355,73 EUR...“

Priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ odôvodňuje takto:

„Je predsa nesporné, že doba, ktorá uplynula od podania návrhu na začatie konania z 30. 01. 2007, resp. od posledne vykonaného úkonu porušovateľa dňa 30. 10. 2008, je neprimerane dlhá a ničím neospravedliteľná, pričom ju spôsobil výhradne porušovateľ svojou nečinnosťou.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 557/2016 z 20. júla 2016 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predseda okresného súdu v prípise sp. zn. I SprO/1065/2016, SprU/3010/2016 z 31. augusta 2016 zdôraznil, že sa k sťažnosti nemôže vyjadriť z dôvodu, že spis sa nachádza na Krajskom súde v Prešove na rozhodnutie o odvolaní proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 21 Cb 110/2008 zo 17. mája 2016 (ďalej len „rozsudok zo 17. mája 2016“). S prihliadnutím na sťažnostný spis sp. zn. Spr 22105/2015 však predseda okresného súdu zrekapituloval obsah odpovede na sťažnosť sťažovateľa na prieťahy týkajúcu sa napadnutého konania vedeného okresným súdom a zdôraznil, že *„k skoršiemu určeniu termínu ohliadky nedošlo z dôvodu administratívneho pochybenia, kedy spis sp. zn. 21Cb/110/2008 bol nedopatrením založený do iného spisu už právoplatne rozhodnutého. Zároveň je z tejto odpovede zrejmé, že som zákonnému sudcovi*

uložil podľa § 53 ods. 1 písm. f) zákona č. 757/2004 Z. z. povinnosť plynulo konať a predkladať mi spis na kontrolu v trojmesačných lehotách.“. Predseda okresného súdu zároveň ústavnému súdu oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd následne vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril k tomu, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci, a zároveň mu zaslal vyjadrenie predsedu okresného súdu k sťažnosti na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska. Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 14. septembra 2016 oznámil, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, pričom k vyjadreniu predsedu okresného súdu stanovisko nezaujal.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu okresného súdu, že netrvajú na konaní ústneho pojednávania, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Zo spisu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie vedené okresným súdom ústavný súd zistil tento priebeh konania:

1. Dňa 30. januára 2007 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľa o zaplatenie sumy 4 703 Sk s príslušenstvom (konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 18 Rob 48/2007).

2. Okresný súd 23. marca 2007 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku a následne uznesením sp. zn. 18 Rob 48/2007 z 2. októbra 2007 (ďalej len „uznesenie z 2. októbra 2007“) konanie zastavil z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok. Súdny poplatok bol sťažovateľom zaplatený 9. novembra 2007, v dôsledku čoho okresný súd uznesením č. k. 18 Rob 48/2007-18 zo 16. novembra 2007 zrušil uznesenie z 2. októbra 2007.

3. Platobným rozkazom zo 16. novembra 2007 okresný súd žalovanému uložil, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatil sumu 4 703,00 Sk s 9,5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy od 27. októbra 2006 do zaplatenia a nahradil trovy konania v sume 3 356,00 Sk. V dôsledku neúspešného doručovania platobného rozkazu žalovanému okresný súd 14. januára 2008 vyzval Obvodné oddelenie Policajného zboru Prešov o súčinnosť pri jeho doručovaní.

4. Dňa 12. februára 2008 žalovaný doručil okresnému súdu odpor proti platobnému rozkazu.

5. Dňa 28. februára 2008 okresný súd vyzval sťažovateľa na vyjadrenie sa k odporu proti platobnému rozkazu; vyjadrenie sťažovateľa mu bolo doručené 19. marca 2008.

6. Dňa 31. marca 2008 bol spis prevedený do oddelenia obchodných vecí a bola mu pridelená sp. zn. 21 Cb 110/2008.

7. Dňa 29. apríla 2008 okresný súd vyzval žalovaného na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor a zároveň mu doručil vyjadrenie sťažovateľa k podanému odporu; súdny poplatok za odpor žalovaný zaplatil 12. mája 2008.

8. Dňa 4. júna 2008 okresný súd vyzval účastníkov konania na vyjadrenie sa k rozhodnutiu o veci bez nariadenia pojednávania. Vzhľadom na nesúhlas s rozhodnutím o veci bez nariadenia pojednávania sa 30. októbra 2008 uskutočnilo pojednávanie za účasti oboch účastníkov konania, ktoré bolo odročené na neurčito na účely vykonania ohliadky na mieste.

9. Opatrením predsedníčky okresného súdu z 11. júna 2013 došlo k prerozdeleniu nevybavených vecí zákonného sudcu, v dôsledku čoho bola vec sťažovateľa pridelená 18. júna 2013 novému zákonnému sudcovi. Dňa 15. júla 2013 bola vec opätovne pridelená pôvodnému zákonnému sudcovi.

10. Uznesením č. k. 21 Cb 110/2008-48 z 12. októbra 2015 okresný súd nariadil ohliadku na 25. november 2015, ktorá sa v rodinnom dome žalovaného v tento deň aj vykonala.

11. Dňa 4. marca 2016 okresný súd nariadil pojednávanie na 14. apríl 2016, z ktorého sa žalovaný 4. apríla 2016 ospravedlnil z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a zároveň požiadal o odročenie pojednávania.

12. Dňa 5. apríla 2016 okresný súd pojednávanie nariadené na 14. apríl 2016 zrušil a zároveň určil nový termín pojednávania na 25. apríl 2016.

13. Na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 25. apríla 2016, bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a zároveň bolo pojednávanie odročené na 17. máj 2016 na vyhlásenie rozhodnutia.

14. Dňa 17. mája 2016 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd žalobu zamietol a sťažovateľa zaviazal povinnosťou nahradiť žalovanému trovy konania v sume 66,39 €. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu zo 17. mája 2016 odvolanie 2. júna 2016, ktoré bolo následne doručované žalovanému na vyjadrenie.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Sťažovateľ zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie vecí v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu

nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok), ktorý prikazuje súdu postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzať zbytočným prietahom, konať hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb (rovnaká povinnosť vyplývala súdom z príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol platný a účinný do 30. júna 2016, pozn.).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V súlade s judikatúrou EŠLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom

konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

1. Predmetom napadnutého konania vedeného okresným súdom je rozhodovanie o žalobe sťažovateľa o zaplatenie sumy 156,11 € s príslušenstvom z titulu neuhradenej faktúry za vykonané práce a dodaný materiál. Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o osobitnej právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Z právneho hľadiska ide o vec, ktorá patrí k štandardnej rozhodovacej agende okresných súdov, pričom jej predmetom je problematika, ku ktorej existuje ustálená judikatúra. Ústavný súd nepovažuje vec sťažovateľa ani za skutkovo zložitú.

2. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zo spisovej dokumentácie zistil, že k predĺženiu konania prispel čiastočne svojim správaním aj sťažovateľ, ktorý súdny poplatok za žalobu podanú 30. januára 2007 zaplatil až 9. novembra 2007 potom, ako okresný súd uznesením z 2. októbra 2007 konanie zastavil. Sťažovateľ pritom nerešpektoval výzvu na zaplatenie súdneho poplatku z 23. marca 2007. Ústavný súd tiež zistil, že sťažovateľ sa nezúčastnil pojednávani nariadených okresným súdom na 25. apríl 2016 a 17. máj 2016, zároveň ale poznamenáva, že z dôvodu účasti jeho právneho zástupcu nemožno túto skutočnosť považovať za okolnosť, ktorá mala vplyv na vznik zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní.

3. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

S prihliadnutím na procesné úkony, ktoré boli vykonané v napadnutom konaní, ústavný súd identifikoval síce ojedinelé, ale mimoriadne dlhé obdobie nečinnosti okresného súdu (od 30. októbra 2008, keď sa na okresnom súde uskutočnilo pojednávanie, do 12. októbra 2015, keď bola okresným súdom nariadená ohliadka na mieste) v trvaní takmer 7 rokov. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že obrana predsedu okresného súdu, podľa ktorého došlo k administratívne pochybeniu, na základe ktorého bol spis vzťahujúci sa na napadnuté konanie „*nedopatrením založený do iného spisu už právoplatne rozhodnutého*“, nemá žiadnu právnu relevanciu, t. j. nemožno ňou ospravedlňovať dlhodobú nečinnosť okresného súdu. Toto administratívne pochybenie okresného súdu totiž treba považovať za prejav nesústredenej činnosti okresného súdu, ktorá v konečnom dôsledku zapríčinila dlhšie obdobie absolútnej nečinnosti a predĺžila celkovú dobu konania vo veci sťažovateľa o zaplatenie sumy 156,11 € s príslušenstvom na viac ako 9 rokov.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svojou nesústredenou činnosťou, ako aj neodôvodnenou nečinnosťou v napadnutom konaní spôsobil vznik zbytočných prietahov, čím porušil základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Sťažovateľ sa tiež domáhal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na skutočnosť, že okresný súd rozsudkom zo 17. mája 2016 vo veci meritórne rozhodol, ústavný súd tomuto návrhu sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľ sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadost'učinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vychádzajúc z doterajšej neprimeranej dĺžky napadnutého konania, ako aj s prihliadnutím na dlhodobejšiu nečinnosť okresného súdu a na druhej strane zo skutočnosti, že predmetom napadnutého konania je spor o zaplatenie sumy 156,11 €

s príslušenstvom, ústavný súd dospel k názoru, že priznanie finančného zadost'učinenia v sume 500 € bude primerané konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci (bod 2 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby vykonané (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

S'ťažovateľovi priznal za každý úkon vykonaný v roku 2015 sumu 139,83 €, čo predstavuje sumu 279,66 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 € a po zvýšení o 20 % (právny zástupca s'ťažovateľa je platcom DPH) sumu 355,73 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2016